

LIBRIS

We know
books

BARBARA TAYLOR BRADFORD

PĂSTREAZĂ VISUL

Volumul I

Traducere

SANDA ARONESCU și IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI

Emma Harte avea aproape optzeci de ani.

Nu-i arăta, fiindcă întotdeauna se ținuse bine. În mod sigur Emma se simți cu mult mai tânără când se așeză la biroul ei din salonul de la etaj, de la Pennistone Royal, în acea dimineață însoțită de aprilie a anului 1969.

Ședea dreaptă în scaun și, cu ochi verzi și vioi, plini de înțelepciune și pe sub pleoapele zbârcite, arunca priviri iscoditoare nelăsând să-i scape nimic. Părul lucios, roșcat-auriu, de odinioară, devenise de mult argintiu sclipitor, dar era impecabil coafat, după ultima modă, iar V-ul pe care-l forma deasupra feței ei ovale era la fel de impresionant. Deși marcată de trecerea anilor și brăzdată acum de riduri, cu o excelentă constituție osoasă, își menținuse fermitatea și pielea își păstrase transparența din tinerețe. Și astfel, cu toate că frumusețea ei deosebită se estompase prin trecerea timpului, Emma, elegantă ca întotdeauna, ar fi putut încă să cucerească inimile bărbaților.

Își alesese pentru ziua încărcată care o aștepta o rochie de lână cu o croială simplă, în nuanța aceea de gri-bleu, pentru care avea o slăbiciune și care o avantaja atât de mult. Gulerul de dantelă alb ca o spumă dădea gâtului ei un plus de eleganță și distincție, iar cerceii delicați cu diamante îi sporeau farmecul discret. Altfel nu purta bijuterii, în afară de ceasul de aur și inelele de care nu se despărțea niciodată.

După pneumonia care o ținutise la pat cu un an în urmă, se bucura acum de o sănătate înfloritoare, nu suferea de nimic și era plină de elanul și vigoarea neostoită care o animaseră în tinerețe.

„Ăsta-i defectul meu, nu știu încotro să-mi canalizez toată energia asta, fir-ar să fie“, medită ea, punând jos stiloul

și lăsându-se pe spătarul scaunului. Zâmbi și se gândi: Diavolul le găsește de obicei de lucru puturoșilor, așa că așa face bine să scornesc un alt plan, până nu intru în vreun bucluc. Zâmbetul i se lărgi pe față. Majoritatea oamenilor credeau că avea chiar prea multe pe cap, de vreme ce continua să țină frâiele vastelor sale rețele de afaceri, care se întindeau pe jumătate de glob. Acestea aveau într-adevăr nevoie de supravegherea ei constantă; și totuși, în cea mai mare parte, nu-i mai stimulau ambiția. Pentru Emma ambiția fusese întotdeauna un stimulent și exact asta îi lipsea acum în mod acut. Rolul de câine de pază nu era prea atrăgător pentru felul ei de a gândi. Nu-i înflăcăra imaginația, nu-i făcea sângele să clocotească, nu-i declanșa adrenalina, ca atunci când putea să taie și să spânzure în voie. Măsurarea forțelor cu rivalii în afaceri și lupta pentru putere și supremație pe piața mondială deveniseră, de-a lungul anilor, în așa măsură o a doua natură a ei, încât îi erau acum indispensabile ca să se simtă bine.

Se ridică agitată, traversă încăperea cu pași iuți și ușori și deschise una din ferestrele înalte, plumbuite. Respiră adânc și aruncă o privire afară. Cerul era de un albastru imaculat, fără o urmă de nor, luminat puternic de soarele primăvăratic. Muguri verzi, fragezi mijiseră pe ramurile scheletice, iar sub stejarul falnic de la marginea peluzei, o mare de narcise, sădite la întâmplare, își înălțau capetele în adierea vântului.

*Cutreieram la fel de singur ca și norul
care plutește peste văi și dealuri,
când deodată am zărit
mulțimea de narcise aurii,*

recită ea cu glas tare și se gândi: „Doamne Dumnezeule, am învățat poezia asta la școala din sat, la Fairley. A trecut atât timp și uite că o mai țin minte“.

Ridică mâna să închidă fereastra și superbul smarald McGill de pe degetul mijlociu al mâinii ei stângi scânteie,

când razele limpezi ale soarelui nordic se izbiră de piatra prețioasă. Strălucirea ei îi atrase atenția. Purta acest inel de patruzeci și patru de ani, din acea zi de mai a anului 1925, când Paul McGill i-l pusese pe deget. Îi aruncase verigheta, simbol al dezastruoasei căsătorii cu Arthur Ainsley, și îi strecurase pe deget masivul smarald pătrat. „N-am avut parte de binecuvântarea unei fețe bisericești“, spusese Paul în acea zi memorabilă, „dar în ceea ce mă privește tu ești soția mea. Începând din această zi și până ce moartea ne va despărți.“

În dimineața precedentă se născuse copilul lor. Scumpa lor Daisy, concepută din dragoste și crescută cu dragoste. Preferata ei, dintre toți copiii, așa cum Paula, fiica lui Daisy, era nepoata ei preferată, moștenitoarea imensului ei imperiu în continuă expansiune și a jumătate din colosala avere a familiei McGill, rămasă Emmei după moartea lui Paul, în 1939. Iar Paula născuse, în urmă cu patru săptămâni, gemeni și îi dăruise primii ei strănepoți, care urmau să fie botezați în ziua următoare, în străvechea biserică din satul Fairley.

Emma strânse din buze, întrebându-se deodată dacă nu cumva greșise împlinind dorința soțului Paulei, Jim Fairley. Jim era un tradiționalist și, de aceea, voia să-și boteze copiii în cristelnița în care fuseseră botezați toți membrii familiei Fairley – ca și toți cei din familia Harte, inclusiv ea.

„Asta e“, se gândi ea, „acum e prea târziu ca să mai pot contramanda ceva și poate că așa se și cuvine.“ Se răzbunase pe familia Fairley. Vendeta pe care o purtase aproape toată viața împotriva lor încetase, în sfârșit, și cele două familii se uniseră prin căsătoria Paulei cu ultimul descendent, James Arthur Fairley. Era un nou început.

Dar când Blackie O'Neill aflate de biserica aleasă, ridicase din sprâncenele lui cărunte, chicotise și remarcase că cinismul ei se transformase la bătrânețe în sentimentalism, acuzație pe care i-o arunca frecvent în ultimul timp. Poate că

presupunerea lui Blackie era corectă. Trecutul fusese îngropat odată cu morții. N-o mai preocupa acum decât viitorul. Iar Paula, și Jim, și copiii lor reprezentau acest viitor.

Gândurile Emmei se concentrară asupra satului Fairley. Când se întoarse la birou, își puse ochelarii și cercetă raportul din fața ei. I-l trimisese nepotul ei, Alexander, care, împreună cu fiul ei, Kit, îi conducea filaturile; era sec și precis, în maniera inimitabilă a lui Alexander. Filatura Fairley era un mare bucluc. De mult timp în pragul prăbușirii, ajunsese acum la pământ. Va trebui să ia în curând o hotărâre crucială... să închidă filatura sau s-o mențină în funcțiune cu pierderi considerabile. Emma, întotdeauna fire practică, simțea că gestul cel mai înțelept era să lichideze operațiunea Fairley, și totuși pregeta să ia această măsură drastică, nedorind să provoace suferința oamenilor din satul în care se născuse. Îl rugase pe Alexander să găsească o alternativă, o soluție viabilă, și sperase că acesta o găsise. Va afla în curând, trebuia să pice din clipă în clipă.

Emma găsise o posibilitate care le-ar fi permis să rezolve situația de la filatura Fairley, dar voia să-i lase lui Alexander inițiativa, pentru a-i da ocazia să se descurce singur. „Îl pun la încercare“, recunosc ea, „așa cum îi pun mereu la încercare pe toți nepoții mei. Și de ce n-aș face-o?“ Doar acesta era dreptul ei exclusiv! Tot ceea ce deținea fusese dobândit cu greu, adunat într-o viață dedicată unui unic scop, unei munci cât se poate de istovitoare și unei ambiții tenace și neîndurătoare, cu prețul unor teribile sacrificii. Nu i se oferise nimic pe tavă. Puternicul ei imperiu era în exclusivitate creația ei și de vreme ce era al ei și numai al ei, putea să dispună de el după bunul plac.

În consecință, își alesese moștenitorii în urmă cu un an, chibzuind cu calm și, dând dovadă de simț al dreptății și de capacitate de selecție, îi eliminase din testament pe patru din

cei cinci copii ai ei în favoarea nepoților; totuși, continua să studieze cea de-a treia generație, cântărindu-le mereu meritele, căutându-le defectele, în timp ce în străfundul inimii se ruga să nu descopere niciunul.

„Mi-au confirmat așteptările“, se asigură ea, apoi se gândi, cuprinsă de un mic fior de dezamăgire: „Nu, nu e întru totul adevărat. Există unul de care nu sunt prea sigură, unul pe care nu cred că mă pot bizui“.

Emma descuie sertarul de sus al biroului, scoase o coală de hârtie și examinează numele nepoților trecute pe listă chiar în seara precedentă, când începuse s-o încolțească îndoiala. „Există un joker în pachetul cu cărți, după cum bănuiesc?“ se întreabă ea îngrijorată, aruncând o privire asupra numelor. „Și dacă este, cum naiba să procedez?“

Privirea ei rămase pironită asupra unui nume. Clătină din cap cu tristețe, chibzuind.

Trădarea încetase de mult s-o mai surprindă pe Emma, căci agerimea și intuiția ei psihologică înăscută se ascuțiseră mult pe parcursul unei lungi, deseori grele și întotdeauna extraordinare vieți. De fapt, relativ puține lucruri o mai surprindeau, și datorită cinismului ei, cu totul specific, se deprinsese să se aștepte la tot ce era mai rău din partea oamenilor, inclusiv din partea familiei ei. Și cu toate acestea, primise o lovitură anul trecut, când descoperise prin intermediul secretarei sale, Gaye Sloane, că primii ei patru născuți unelteau deliberat împotriva ei. Mânați de zgârcenie și de ambiția lor nemăsurată, încercaseră pe ascuns să-i smulgă din mâini imperiul, subestimând-o enorm prin această tentativă. Șocul inițial și tristețea produsă de această trădare fuseseră repede înlocuite de furie și de o cruzime neiertătoare; acționase rapid și cu rafinată dibăcie și ingeniozitate, așa cum obișnuia în fața adversarilor. Călcând peste orice afinități și porniri sufletești, nu îngăduise sentimentelor să-i întunece rațiunea, căci

LIBRIS | We know books

tocmai inteligența ei superioară o salvase inevitabil în situații dezastruoase din trecut.

Dacă fusese mai deșteaptă decât incapabilii uneltitori și îi lăsase să bâjbâie într-o derută totală, ajunsese în cele din urmă să-și dea seama că sângele apă nu se face. I se dovedise cu brutalitate că legăturile de sânge ieșeau din discuție când erau în joc uriașe sume de bani sau, mai mult, o mare putere. Oamenii nu se dădeau în lături de la nimic pentru a obține o porție cât de mică din amândouă. În ciuda dezgustului și dezamăgirii copleșitoare provocate de copiii ei, fusese foarte sigură de copiii acestora, de devotamentul lor față de ea. Acum, unul din ei o silea să-și revizuiască aprecierea și să-și pună la îndoială încrederea în el.

Răsuci în fel și chip numele în mintea ei... Poate se înșela; spera să fie așa. De fapt, nu se baza pe nimic – doar pe instinctul și pe presimțirile ei. Dar și acestea o slujiseră bine, ca și inteligența, pe tot parcursul vieții.

Ca întotdeauna când se confrunta cu acest gen de dilemă, instinctul îi spunea Emmei să aștepte – și să observe. Se hotărî din nou să tragă de timp. În felul acesta, își putea ascunde sentimentele, mizând pe faptul că între timp lucrurile vor evolua în favoarea ei, scutind-o astfel de necesitatea de a lua măsuri aspre. „Dar o să dau doar un capăt de ață“, adăugă ea în sinea ei. Experiența o învățase că atunci când un mosor întreg, oferit cu generozitate, cădea pe mâini nedibace, așa făcea întotdeauna noduri. Emma cântări multiplele posibilități care s-ar ivi în caz că se va întâmpla așa ceva și chipul ei căpătă o expresie aspră și dură, iar privirea i se întunecă. Nu se dădea în lături să ridice din nou sabia ca să se apere pe ea și interesele ei, ca să nu mai vorbim de cele ale celorlalți moștenitori.

„Istoria are prostul obicei de a se repeta“, se gândi ea, „mai ales în viața mea. Dar să nu anticipez. Ar însemna

să-mi caut singură bucluc.“ Băgă hotărâtă lista înapoi, în sertar, îl încuie și vârî cheia în buzunar.

Emma Harte avea talentul de invidiat de a alunga din minte problemele nerezolvate, pentru a se putea concentra asupra priorităților, și astfel izbuti să ignore săcâitoarea – și răscolitoarea – bănuială că unul din nepoții ei era nedemn de încredere și, în consecință, un potențial adversar. Afacerile curente erau prima urgență, așa că își îndreptă atenția spre întrevederile pe care le mai avea în acea zi, fiecare din ele fiind cu trei dintre cei șase nepoți care lucrau pentru ea.

Alexander va sosi primul.

Emma se uită la ceas. Trebuia să vină peste cincisprezece minute, la zece și jumătate. Va veni la timp, dacă nu chiar ceva mai devreme. O pufnea râsul. Alexander devenise maniac cu punctualitatea; o muștruluisese chiar și pe ea săptămâna trecută, fiindcă îl făcuse să aștepte, și era mereu în conflict cu maică-sa, care suferea de un dispreț cronic față de ora exactă. Zâmbetul amuzat dispăru, fiind înlocuit de o grimasă care exprima răceală și dezaprobare, în timp ce se gândea la cea de-a doua fiică a ei.

Elizabeth începea s-o exaspereze, hoinărind prin toată lumea în modul cel mai scandalos, căsătorindu-se și divorțând la întâmplare și cu o frecvență atât de mare în ultimul timp, încât o îngrozea. Inconsecvența și instabilitatea fiicei ei n-o mai surprindeau, căci înțelesese de mult că Elizabeth moștenise majoritatea trăsăturilor negative ale tatălui ei. Arthur Ainsley fusese un bărbat slab, egoist și îngăduitor cu sine; aceste cusururi erau dominante la fiica lui și călcându-i pe urme, frumoasa, sălbatică și capricioasă Elizabeth disprețuia toate conveniențele și rămânea o neîmblânzită. „Și teribil de nefericită“, recunoscuse Emma în sinea ei. Femeia asta oferea o imagine tragică, vrednică mai degrabă de a fi compătimită, decât condamnată.